

16.

- Cu-nțelepciune cumpănește, dar, Dureri și mângâieri.
- Destul, te rog !
- Primește mângâierile ca pe o fiertură sleită.
- Dar duhovnicul, pas să-l slăbească !
- Ia uitați-vă – își răsucesce orologiul deșteptăciunii ; acuși-acuși o să bată.
- Măria Ta...
- Bang ! Zi-i...
- De-ntindem mâna spre orice necaz, Atuncea căpătăm...
- Un gălbior.
- Sau gălbinare, curat așa. Ai vorbit mai adevărat decât îți puseseseși în gând.
- Și tu mi-ai tălmăcit spusa cu mai multă înțelepciune decât ai fi bănuț.
- De aceea, Măria Ta...
- Ptiu, cum își mai pune limba la mezat !
- Îndură-te, te rog.
- Prea bine, am isprăvit, și totuși...
- Vrea să vorbească.
- Să facem un rămășag – care dintr-înșii – el sau Adrian va începe să clămpăne ?
- Bărzoitul,
- Nu, puiul de barză.
- S-a făcut. Rămășagul ?
- Un râset.
- Fie.
- Cu toate că insula asta pare pustie...
- Ha-ha-ha !
- Ai plătit.
- De nelocuit și aș zice chiar de neumblat...
- Totuși... Totuși...
- N-a putut-o ocoli.
- Trebuie să aibă o climă dulce, blândă și temperată.
- Temperanța a fost o fată dulce.
- Unde mai pui că era și blândă, după cum a arătat dumnealui cu atât pricepere.
- Răsuflarea aerului e foarte plăcută.
- Da, de parcă ar avea plămâni și aceștia ar fi stricați.
- Sau de parcă l-ar fi înmiresmat o mocirlă.
- Găsești aici tot ce-ți pofteste inima.
- E adevărat, afară de mijloacele de trai.
- Nimic, sau prea puțin.
- Cât de proaspătă și deasă pare iarba ! Cât e de verde !
- Pământul, ce e drept, are o față cam arămie.
- Cu un ochi de verdeață.
- Ei, să știi că ai nimerit-o.
- Răstălmăcește adevărul cu totul.
- Ciudățenia însă – lucru de-a dreptul de necrezut.
- Cum sunt multe ciudățenii vădite...